

Прекомпоновање локалних власти, карактеристично за политички живот Србије још од формирања Владе која је недавно обележила првих сто дана, ушло је у посебно интензивну фазу након састанка лидера Социјалистичке партије Србије Ивице Дачића, лидера напредњака Александра Вучића и лидера Уједињених региона Србије Млађана Динкића 23. октобра. На овом састанку, медијски промовисаном на нивоу значајног међудржавног сусрета, партијски тројац се сагласио како ће се *СНС поштовати као највећа странка у Србији*

. Шта год значио овај омаж СНС-у, на ширем плану јасне су непосредне политичке последице овог догађаја: у низу општина дошло је или ће тек доћи до *прекомпоновања* коалиција у складу са договором постигнутим на републичком нивоу.

Не улазећи у појединачне случајеве прекомпоновања, који могу бити у мањој или већој мери оправдани и у складу са односом политичких снага на локалу, сматрам да је важно осврнути се на политички речник и оправдања која се нуде за ове политичке чинове а који потенцијално казују много више о политичком стању Србије него што се на први поглед чини. Неке раније коалиције на локалу несумњиво нису оправдале очекивања, а у неким општинама проста аритметика одборничких места, услед објективних околности, без обзира на коалиције које се формирају, тешко да може да донесе знатан економски или било који други бољитак. Процена квалитета рада појединих локалних власти заслужује да јој се посвети доста времена и простора од различитих јавних делатника, а тешко да су овакве анализе обавиле београдске централе владајућих политичких партија када су донеле обавезујућу одлуку за све општине и градове где је то могуће (Београд се у овим комбинацијама редовно заобилази) да се изврши раскидање старих и формирање нових коалиција.

Оно што је посебно забрињавајуће у овој вежби политичког рачуна је уздизање ситног опортунизма на ниво саморазумљивог

„Прекомпоноване“ или осветштени опортунизам

Пише: Милош Милојевић
среда, 07 новембар 2012 23:49

